

Sara Mesa

Bir Aşk

Türkçesi: Çağla Soykan

Roman

I.

Tam hava kararırken üzerine öyle bir ağırlık çöküyor ki soluklanmak için oturmak zorunda kalıyor.

Dışarıdaki sessizlik umduğu gibi değil. Aslında sessiz de değil. En yakın yol üç kilometre ötedeki karayolu olmasına rağmen uzaktan gelen, trafik gürültüsüne benzer bir uğultu var. Cırcır böcekleri, köpek havlamaları, bir arabanın kornası, otlaktan dönen sığırları güden bir komşunun bağırtiları da duyuluyor.

Deniz kenarı bir yer daha iyi olabilirdi ama daha pahalıydı. Parası yetmiyordu.

Biraz daha dayanıp, biraz daha para biriktirse miydi?

Düşünmemeyi tercih ediyor. Gözlerini kapatıp, yavaşça kanepeye yığılıyor, bedeninin yarısı dışarıda kalıyor, doğal olmayan bir pozisyon bu ve biraz daha hareket etmezse bir yerine kramp girecek. Farkına varıyor. Elinden geldiğince pozisyonunu düzeltiyor. Uyukluyor.

Düşünmemek en iyisi, ama düşünceler gelip onun üzerinden kayarak birbirlerine dolanıyor. Onları geldikleri kadar hızlı bir şekilde dışarı itmeye çalışıyor, ama içinde yığılıyorlar, bir düşünce diğerinin üstüne biniyor. Bu çaba –yığılmadan girip çıkmalarını düzenlemek– başlı başına fazlasıyla yoğun bir faaliyet.

Köpek aldığında her şey daha kolay olacak.

Eşyalarını düzenlediğinde, masasını yerleştirdiğinde ve evin etrafındaki araziye yoluna koyduğunda. Suladıığında –her şey ne kadar kuru– ve temizlediğinizde –ne kadar bakımsız–. Hava serinlediğinde.

Hava serinlediğinde her şey çok daha güzel olacak.

Ev sahibi, arabayla on beş dakika uzaklıktaki küçük bir kasaba olan Petacas'ta yaşıyor. Anlaştıkları saatten iki saat sonra geliyor. Nat verandayı süpürürken cipin motor sesini duyuyor. Başını kaldırıp, gözlerini kısıyor. Adam bahçe kapısının yanında, yolun ortasına park ediyor ve ayaklarını sürüyerek yaklaşıyor. Hava sıcak. Saat daha on iki ama şimdiden kuru ve bunaltıcı bir sıcak var.

Gecikme için özür dilemiyor. Başını yana eğip gülümsüyor. Dudakları ince, gözleri çökük. Yıpranmış tulumunun üzerinde yağ lekeleri var. Yaşını tahmin etmek zor. Yaşlı görünüşünün yıllarla bir ilgisi yok, ama yorgun ifadesiyle, yürürken kollarını sallama ve dizlerini bükme şekliyle ilgisi var. Onun önünde duruyor, ellerini beline dayıyor ve etrafına bakıyor.

“Demek başladık! Gece nasıldı?”

“İyi. Fena değil. Çok fazla sivrisinek var.”

“Şifonyerinin çekmecesinde bir alet var. Sivrisinekleri kovmaya yarayanlardan. Görmedin mi?”

“Evet, ama sıvısı bitmişti.”

“Aman kızım kusura bakma,” kollarını iki yana açıp gülüyor, “burası köy yeri!”

Nat gülüşüne karşılık vermiyor. Bir ter damlası şakağından kayıyor. Elinin tersiyle silip saldırıya geçmek için bu hareketten güç alıyor.

“Yatak odasındaki pencere düzgün kapanmıyor ve banyodaki musluk su kaçırıyor. Her şeyin ne kadar kirli olduğundan bahsetmiyorum bile. Hatırladığımdan çok daha kötü.”

Ev sahibinin gülümsemesi donup yavaşça yüzünden siliniyor. Cevap verirken çene kemiği geriliyor. Nat onun öfkeli bir adam olduğunu sezince geri adım atma isteğine kapılıyor. Adam, kolları göğsünde kavuşmuş halde, onun evi gördüğünü, tüm detaylara dikkatli bakmadıysa, bunun onun değil kendisinin sorumluluğu olduğunu savunuyor. Kadına fiyatta iki kez indirim yaptığını hatırlatıyor. Son olarak, gerekli tüm onarımları kendisinin yapacağını söylüyor. Nat bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyor ama tartışmaya da girmiyor. Kafa sallayıp bir başka ter damlasını siliyor.

“Çok sıcak.”

“Bunun için de mi beni suçlayacaksın?”

Adam arkasını dönüyor, cipin yanında kalıp toprağı kazıyan köpeğı çağırıyor.

“Nasıl buldun?” Geldiğinden beri köpek kafasını kaldırmadı. Sinirli sinirli etrafı kokluyor, bir av köpeğı gibi iz sürüyor. Grimsi, uzun bacaklı, uzun burunlu ve sert tüylü bir köpek. Cinsel organı biraz sertleşmiş halde.

“Beğendin mi beğenmedin mi?”

Nat lafı geveliyor. “Bilmiyorum. İyi bir köpek mi?”

“Elbette iyi bir köpek. Güzellik yarışmasını kazanamayacağını sen de görebiliyorsun, ama senin için fark etmez, değil mi? Senin için fark etmiyordu, böyle söylememiş miydin? Biti, piresi, hastalığı yok. Genç, sağlıklı. Endişelenmene de gerek yok, fazla yemiyor. Orada burada yiyecek arıyor. Kendi başının çaresine bakıyor.”

“Anlaştık,” diyor Nat. Eve girip sözleşmeyi gözden geçiriyor, imzalıyorlar – kadın, özensizce bir şeyler karalıyor, adam kalemini kâğıda sertçe bastırıp gayet resmi bir edayla bir imza atıyor. Ev sahibi sadece bir nüsha getirmiş, Nat’a onun nüshasını en kısa zamanda getireceğı teminatını vererek sözleşmeyi cebine koyuyor. Nat bunun bir önemi olmadığını, sözleşmenin hiçbir geçerliliğinin bulunmadığını, hatta belirtilen fiyatın bile gerçek fiyat olmadığını düşünüyor. Pencereden ya da banyo musluğundan bir daha söz etmiyor. Adam da bu konuyu açmıyor. Elini teatral bir şekilde uzatıyor, ona bakarken gözlerini kısıyor.

“İyi geçinmek kavga etmekten iyidir,” diyor.

Adam cipe binip uzaklaştığında köpek kılını kıpırdatmıyor. Evin önünde duruyor, kuru toprağın orasını burasını koklamaya devam ediyor. Nat ona sesleniyor, birtakım sesler çıkarıp tıslıyor ama yaklaşmaya niyeti yok.

Ev sahibi ona köpeğın adını söylememişti. Tabii bir adı varsa.

Neden orada olduğunu açıklamak zorunda kalsa, ikna edici bir cevap bulmakta zorlanırdı. Bu yüzden böyle durumlarda kaçamak cevaplar verip konuyu hava değışimi ile sınırlı tutuyor.